

Балада про комвзводу

Андрій Малишко

Невідомий поранений комвзводу стукав
нам у броню, показував цілі.

Вечір. Небо — бірюза.
Білий жар вогню.
Куль розпечена сльоза
Опіка броню.
Танки лізуть по прямій
По передовій,
Зачиняє башти люк
Молодий водій.

І на тому ж полі бою, за рікою голубою,
Двічі ранений комвзводу на холодному піску
Піднімає камінь в руки, до танкіста грима в люки:
Ти стріляй,— говорить,— прямо, там два "тигри"
у ліску.-
І танкіст стріляє з ходу, піт втирає із чола,
І горять два "тигри" справа чадним димом, як смола.

Другий танк бере розгін,
Землю колупа,
Та не бачить німця він —
Вітер, ніч сліпа.
Де дорогу, де ту ціль
Знайдеш уночі.
Виступає сива сіль
В хлопців на плечі...

Двічі ранений комвзводу, без крові збіліла врода.
Двічі ранений комвзводу з чорним каменем в руці
Креше-стука над мотором, шепче голосом суворим:
Ти стріляй, танкісте, вміло, там же німці, як
мерці.-
І танкіст стріляє вліво, піт втирає із чола,
І горять чуби німецькі чадним димом, як смола.

І пішла бригада в даль,
Всі шляхи мине.
Тільки мертвих друзів жаль,
Хтось їх пом'яне,
Хтось згада, не проживе,
Зарида вночі.
Зрили поле бойове
Наші тягачі.

А поранений комвзводу, а чи сонце, чи негода,
Сниться хлопцям у поході, часто згадують бійці,
Як іде він в полі бою, над рікою голубою,
У броню гарячу стука чорним каменем в руці.